

نقش کلیدی امام علی(ع) در دفع باتک یهودیان بنی نضیر

یهودیان بنی نضیر نقشه قتل پیامبر(ص) را طراحی می کنند و از آنجایی که خداوند حافظ رسولش است، نقشه آنان را ناکام می گذارد و این قوم پیمان شکن مجبور به ترک مدینه می شود.

یهودیان بنی نضیر نقشه قتل پیامبر(ص) را طراحی می کنند و از آنجایی که خداوند حافظ رسولش است، نقشه آنان را ناکام می گذارد و این قوم پیمان شکن مجبور به ترک مدینه می شود.

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه خبرگزاری فارس، بیست و دوم ماه ربیع الاول سال چهارم یادآور جنگ پیامبر(ص) با یهودیان مدینه در سال چهارم هجری است که غزوه بنی نضیر نام دارد، در واقع بنی نضیر تیره ای از یهود بودند که در جنوب شرقی مدینه سکونت داشته و دارای قلعه، مزارع و نخلستان در آن محل بودند.

بنی نضیر با پیامبر اکرم(ص) همانند دو قبیله بنی قینقاع و بنی قریظه که آن ها نیز یهودی بودند، پیمان عدم تعرض و دوستی بسته و متعهد شده بودند که بر ضد مسلمانان اقدامی نکنند و کسی را علیه ایشان تحریک نکنند، اما هر سه قبیله پیمان شکن شدند، نیرنگ سران بنی نضیر علیه پیامبر(ص) و نقشه قتل حضرت(ص) منجر به خروج آنان از مدینه با وضع اسفناک شد که در ادامه به بازخوانی علل وجود غزوه بنی نضیر می پردازیم:

عمرو بن امیه بن ضمری بر اثر چهل دو نفر از قبیله بنی عامر را کشت، این قبیله که از هم پیمانان پیامبر(ص) به شمار می آمدند، بر اساس معاهده امضا شده، درخواست دیه کشته شده ها را کردند، با توجه به اینکه طبق مفاد معاهده نامه میان همه قبایل ساکن در مدینه، هم پیمانان باید در مقدار دیه مشارکت می کردند، به همین منظور پیامبر(ص) با ده نفر از یاران خود به سوی محله بنی نضیر حرکت کرد و ماجرا را با آن ها در میان گذاشت، قبیله بنی نضیر در ظاهر با پیشنهاد حضرت استقبال و آمادگی خود را اعلام کردند.

پیامبر که وارد قلعه آن ها نشده بود و در بیرون قلعه و نزدیک دیوارهای آن ها موضوع را مطرح کرده بودند، در همین بین، عده ای از قبیله بنی نضیر در مقام توطئه برآمدند و طرح قتل پیامبر(ص) را علیرغم مخالفت گروهی از آنان پی ریزی کردند و تصمیم گرفتند با پرتاب سنگ از بالای قلعه، رسول اکرم(ص) را از بین ببرند، اما پیغمبر(ص) از طریق وحی از توطئه آن ها آگاه شد و بدون خبر، اصحاب خود را ترک کردند.

بعد از اینکه پیامبر(ص) به مدینه بازگشت، از طریق محمد بن مسلمه به قبیله بنی نضیر پیغام فرستاد که تنها ده روز وقت خواهند داشت که مدینه را ترک کنند، محمد بن مسلمه در دیدار با سران بنی نضیر گفت: رهبر عالی قدر اسلام، به وسیله من برای شما پیامی فرستاده که هر چه زودتر این آب و خاک را در ظرف ده روز ترک کنید، زیرا پیمان شکنی کرده اید و از در مکر و حيله وارد شده اید و اگر در این ده روز این مرز و بوم را ترک نکنید، خون شما هدر است.

البته این تصمیم مطابق پیمانی است که مسلمانان در نخستین روزهای ورود پیامبر با طوائف یهود مدینه بسته بودند و این پیمان، از طرف قبیله بنی النضیر، توسط «حیی بن اخطب» امضا شده بود.

در ابتدا یهودیان بنی نضیر تصمیم گرفتند که حکم پیامبر(ص) را قبول کنند، حتی باربندی خود را برای کوچ آماده کردند بودند، اما با پیغام عبدالله بن ابی از منافقان مدینه مبنی بر یاری دو هزار نفری قبیله اش و دیگر قبایل از بنی نضیر از تصمیم خود منصرف شدند و برای پیامبر(ص) پیغام فرستادند: ما از سرزمین خود نمی رویم، هر چه می خواهی بکن.

به همین منظور پیامبر(ص) بعد از اقامه نماز ظهر تکبیرگویان همراه با سپاه اسلام به سوی قلعه های بنی نضیر حرکت کردند و پرچم اسلام را به دست امام علی(ع) سپردند، سپاه اسلام قلعه ها را محاصره کرد، محاصره ای که 15 شب به طول انجامید و در این مدت درگیری های پراکنده ای نیز صورت گرفت، در یکی از شب ها امیرالمؤمنین(ع) در کمینی «غروک» از شجاعان و قدرتمندان بنی نضیر را که قصد شیخون و قتل پیامبر(ص) را داشت، از بین برد و به دستور پیامبر(ص) سرهای آنان به درون قلعه های بنی نضیر پرتاب شد.

این حرکت رعب شدیدی در دل های یهودیان ایجاد کرد، پیامبر(ص) همچنین برای اینکه قبیله بنی نضیر را برای ترک هر چه

زودتر مصمم‌تر کنند، دستور دادند که تعدادی از نخل‌های آنان را قطع کنند که موجب ناراحتی و اعتراض شدید بنی‌نضیر شد، اما پیامبر(ص) یادآور شد این کار طبق دستور خداوند انجام شده است.

در نهایت بنی‌نضیر که طبق دستور پیامبر(ص) تنها اجازه داشتند، یک بار شتر همراه خود ببرند و سلاح‌هایی که برای جنگ با مسلمانان کنار گذاشته بودند را باقی بگذارند، بعد از مهلت 15 روزه قلعه را با 600 شتر ترک کردند که گروهی به «اذرعات» در شام، گروهی به قلعه‌های خیبر و تعدادی هم مسلمان شدند که اموالشان بازگردانده شد.

در غزوه بنی‌نضیر طبق حکم خدا، غنیمتی که سپاه اسلام بدون جنگ و نبرد به دست می‌آورد؛ متعلق به شخص پیامبر بود، پیامبر مزارع، آب‌ها و باغ‌ها را میان مهاجران تقسیم کرد، زیرا دست آن‌ها از ثروت دنیا به علت مهاجرت از مکه کوتاه بود و در حقیقت سربار انصار و مهمان آن‌ها بودند، این نظر را سعد بن معاذ و سعد بن عباد نیز تصدیق کردند، به همین منظور تمام اراضی میان مهاجران تقسیم شد و از انصار جز سهل بن حنیف و ابودجانه که بسیار تهیدست بودند، کسی بهره‌ای نبرد و از این راه گشایشی برای عموم مسلمانان به وجود آمد، همچنین شمشیر قیمتی یکی از سران بنی‌نضیر به سعد معاذ واگذار شد و سوره «حشر» هم پیرامون این غزوه نازل شد.